

Kalbimin Rengi

SEVMELER BİLME DEN OLUR

Hülya GÖKÇE

ÖN SÖZ

Dünya'da gözler önünde olup göz ucuyla görülmeyen hayatlardır kitaplar. Onlarda ne sirlara şahit olunur... Göz ucundan ziyade kalp gözü ile bakabilmekten geçer ona olan yolculuk.

"Aşkın" kırk kuralının özeti gibi...

"Aşksız geçen bir ömür beyhude yaşamaktır. Acaba ilahi aşk peşinde mi koşmalıyım, mecazî mi, yoksa dünyevî mi, semavî ya da cismanî mi diye sorma!.. Ayrımlar ayrımları doğurur. Aşkın ise hiçbir sığata ve tamamlanmaya ihtiyacı yoktur. Başlı başına bir dünyadır aşk. Ya tam ortasındaındır, merkezinde ya da dışındaındır, hasretinde..." ve bitiyor kitap...

"Ruhlar ait oldukları yerde kanat çırparlar. Kanatlar kuvvetini "aşk"tan alır. Aşk ise uçsuz bucaksız, ruhunu ait olduğun yere uçurur gider. Tesadüf değildir hiçbir karşılaşma, tevafuktur. Hiçbir şey için geç değildir, her şey zamanında yaşanır, olması gerektiği an, olması gerektiği gibi aslında. Bunun için bize lazım olan tek şey; yüreğinin, kulaklarına fısıldadığı sese kulak vermektir.

İnsan bazen içinde uyuyan cesareti uyandırarak mutluluğu yakalıyor, gerisi çok güzel oluyor, nihayetinde aşk kazanıyor."

"Ben, gülüşünde cenneti gördüm sandım; öldüm cennete düştüm, derim."

GİRİŞ

“Ben, bu zamana rağmen Züleyha idim, sen bana rağmen Yusuf olmadın.” dedi kadın.

Adam sustu, biliyordu bir daha Züleyha bulamayacağını ama her gördüğünü Züleyha sanıp Yusuf olacağını.

GÜZEL KADINLAR

Güzel gülen kadınlar, içinde en derin acıları gizleyen kadınlardır.

Onlar tebessümü maske edinmiş,

Güçlü kadın adını, layıkıyla taşırlar.

Sadeliği sever gizli kadınlar,

Doğal, abartıdan uzak sakin yaşamayı seçerler,

Çünkü onların omuzlarındaki yük, gösterişi kaldıramaz.

Zordur güçlü kadın olmak,

Aslında içlerinde birçok enkaz barındırırlar,

Hassastırlar, kırılmamak için dallarını kendileri sarıp sarmalar,

Asla izin vermezler bir başkasının dallarına dokunmasına.

Bir de güzel kadınsa eğer, hayat onu daha da yorar...

Onlar gülerken gözlerinden anlaşılır derin yaraları,

Öyle koca koca kahkahaları olmaz,

Kalabalıklar içinde gülerler ama asla ağlamazlar.

Yalnızken hıçkırıkları dibe vurur,

Ama seslerini bir tek kendileri duyar.

En büyük savunma şekli, gülüşlerinde saklıdır onların.

Bu yüzden, kim onun hakkında ne düşünmüş pek umursamazlar.

Herkesin biçilmiş bir hayat rolü vardır,

Onlar kendi hayat rollerinde emin adımlarla ilerler.

Birilerinin hayatıyla ilgilenmez.

O yüzden güzel gülen kadınların hayatları,

Yüreği kimseyi ilgilendirmesin.

İnanın onlar sizin ne düşündüğünüz ile ilgilenmiyorlar,

Çünkü güzel gülen kadınlar, güzel acılardan geçmişlerdir.

“Sırrınızı avuç içinize anlatın.”

Odanın ıssız bir köşesinde, dudaklarım kımıldamadan içimi döktüğüm en güzel sırdaşımdır avuç içlerim. Kalbinizle konuşursunuz onunla, avuç içinize anlatırken sırrını odanın sessizliğinde, bir karıncanın yuvasına taşıdığı ekmek kırıntısının sesini duyan “O” işitir, yürekten hıçkırarak ettiğin duaları...

Sonra, içini tarifî mümkün olmayan bir huzur kaplar... O sır, avuç içlerinden semaya yükselir ve bilirsin ki sırrını emanet ettiğin Allah, o sırrı en gizli odalarda saklar...”

YANLIŞ İNSANLAR

Yanlış insanlar genellikle size her zaman doğru dersi verir.

Siz insanlara takılmayın,

Onların da hayatlarına ders verecek insanlar girecek elbet.

Haklı olmak ya da kazanmak değil önemli olan,

Önemli olan, dürüst bir şekilde hayatlarımızda üstlendiğimiz rollerimizi tamamlayıp,

İyi bilinen insanlar olarak anılmak olmalı asıl gayemiz.

İnsan nasibiyle yetinmiyor,

Hep bir fazlası, hep daha iyisi, hep en güzeli...

İdealler ve hedef büyüdükçe insan kalabilmek o kadar zor ki.

En güzeli ise elinde olan ile mutlu olabilme, değer bilme...

İnsan, var olanı olasılıklar uğruna olmayan için harcayan değer mi?

Bunu hep yolun sonunda anlarız.

Yanlış insanlardan doğru dersi aldığımızda...

“Hani dilinin ucuna gelir de söyleyemezsin ya içinde büyüttüğün gül bahçesi sözlerini. Öyle buruk öyle mahzun kalır ya kelimelerin... Kırışmasın diye katlayıp yüreğinin en gizli çekmecesine kilitlersin...”

GÜZEL DÜŞÜN

Gülümsemeyi ihmal etme,

Yaşadığın her acı, seni daha güzel bir yere taşımak için...

Daralmış ruhunu, sana iyi gelecek ayetlerle şifalandır.

Çünkü ruhumuz aç kalınca hayatın bize sunduğu hiç bir güzelliği göremeyiz.

Yürüdüğün yollara umut dolu tohumlar ek,

Eğer yarı yolda kalırsan,

O yol çiçeklerle süslenmiş olsun,

Olsun ki belki o çiçekler yaralarına şifa olacak.

“Her zorluktan sonra bir kolaylık vardır.” demiyor mu?

Allah-ü Teâla İnşirah suresinde.

Hadi şimdi derin bir nefes alalım,

Dağılan her ne varsa hayatımıza dair.

Toplamak için yeniden başlayalım.

Unutma! Tasarruf sınırını aşan her duygu,

Bizleri hayrete düşürür.

Hakiki güzellik çerçevesinde hayata bakmayı bilelim ki

Sslemeye lüzum kalmasın,

Açık yüreklilikle tüm renklerini sana sunsun.

Kalbine iyi bak,

Yorulduğunu hisset,

Yükünü hafiflet.

Sana sunulana kabul et,

Gerekirse bağışla ve serbest bırak,

Göreceksin, bir tüy gibi hafifletecek affettiklerin.

Düşüncelerinin de duaya dönüştüğünü unutma.

İyi düşün,

Gzeli düşün,

Sana iyi geleni düşün,

Ve hep gülümse

Çünkü hayat çok kısa...

“Toprağına her gün can suyunu eksik etme,

Onu her gün sula ki sana papatyalar versin...”

TEVEKKÜL ET

İnsan düşüp de dizleri kanadı diye,

Koşmaktan vazgeçer mi hiç?

Pes etmemeli, tekrar ayağa kalkıp daha emin adımlarla yürümeli.

Ayak tabanında hissetmeli,

Tozlu yoldaki çakıl taşlarını.

Bazen gökyüzü ağlar çamur olur,

Bazen ise ziftli asfalt, beyaz çizgili...

Her ne olursa olsun yoluna, hangi engel çıkarsa çıksın,

Asla pes etme.

Hepsi senin için sunulmuş dünya imtihanı...

Fark et,

Kabul et,

Tevekkül et.

Bak göreceksin, ayağının takıldığı her çakıl taşı,

Her asfaltın kapkara zifti,

Her çukur, her viraj, her yokuş,

Gün gelecek, seni sen yapacak...

RUHUNU YORMA

İnsan, yüreğinden atana kadar,

Bazen ne taşıdığını fark etmiyor.

Hızlı girilen virajda, yön veremezsin bir araca,

Yavaşla!..

Geç kalınmış bir şey yok,

İlerlemen için sadece zaman gerekli.

Yaşadığın şu an zamanı değil,

Soluklan!..

Kendine bir iyilik yap ve düşün,

En son ne zaman en sevdiğin yemeğin tadına vardın?

En son ne zaman içten güldü gözlerin?

En son ne zaman deliksiz uyudun?

Ne zaman kendin için bir eylemde bulundun?

Düşün!..

O kadar değer verip, tabularını kırdıkların,

Şimdi senden habersiz bir bilinmezlik yaşarken,

Hani sen uzaklara dalıp, gözlerin dolarken,

Kendine yaptığın israfın, ne zaman farkına varacaksın?

Yapma!..

Güvenini, sevgini, hislerini, hassasiyetini, fedakârlığını,

Görmezden gelenler için, içinde yaralar açma...

İzin verme anlam yüklemelerine...

Hayata verdiğin artılar ve eksiler eşit mi?

Anladığın kadar anlaşıldın mı?

Sen, sadece avuç içinde papatyalar sunarken,

O papatyalara can suyunu veren sendin.

Dur!..

Ruhunu yorma...

İsraf edilmiş her duyguyu göm yüreğine,

Aldıkların ve verdiklerini eşitle.

İyileşmek için zaman tanı kendine.

“Niyetin kalbini iyileştirmekse eğer, en mükemmel kalp doktoru Allah’tır.

Sabır ilacı,

Sabra sükût tevekkül,

En muazzam terapi, duadır.

Sabr ile sükût eden gönüllere, Kevser ferahlığı ver Allah’ım...”

ASLA DEME!

Oysaki hayat, insana sunulmuş bir sınavdı.

İnsan hiç ummadığı anda sınanırken

Söylemem dediği kelimeleri söylerken

Asla dediği alışkanlıkları edinirken

Gitmem dediği o yollara, tıpış tıpış giderken,

Kum saatinden akıp giden kum tanecikleri gibi,

Yaşarken bulursun söylemem dediklerini...

Söylemem deme, dilin bile hayrete düşer,

Yapmam deme, kader bir bir önüne dizer...

Asla deme, öyle bir fitrata bürünürsün ki

Gitmem dediğin o yollar dönülmez yolların olur...

Şimdi, tüm kabahati kaderde arayan nefis

Düşüncelerinin, dudaklarından dökülen her kelimenin,

Aldığın her nefeste kaderine yön çizip,

İmtihanın olduğunu ne zaman fark edeceksin?

“Yapraksız kaldım diye gövdeni kestirme, her kışın baharı var.

Hayal kırıklığı yaşamadan yolunu yönünü bulamazsın.”

KENDİNE GEÇ KALMA

Allah'ın tabiat kanunu bu, biliyorum.

Üşütmeyen kış, bahar sunmuyor insana.

Ama ben ilkbaharı, kır papatyasını çok özledim.

Çiğ düşen yeşilinden yayılan çimen kokusunu,

Gecесinin ayazını,

Sabahının kuş cıvıltısını

Parıldayan güneşe rağmen, yağan yağmur damlalarını...

Kışa inat ben, ilkbaharı çok özledim.

Bazen gitmek ister insan,

Yolunu,

Yönünü hatta adını unutacak kadar uzaklara.

Adını unutmanın

Var mıdır çaresi bilinmez?

Güneşe, yağmura, rüzgâra karşı,

Devrilmeden gitmeli.

Bazen gitmek ister insan,

Gitmek ister ama herkese yetişir de kendine geç kalır.

“Sen ağlıyorsun diye, dünya seninle ağlar mı?

En büyük kayıp kendine geç kalmaktır.”

HARABE Mİ?

O gördüğün sadece kırık dökük bir cam veya harabe olmuş dört duvar değil.

Kim bilir o evin bilmem kaçınıcı katında,

Vakti zamanında bir kuşun hayata tutunması için,

O cam kenarına kaç kez ufalandı, ekmek kırıntıları.

Kim bilir kaç kahkaha ile inledi odaları,

Kaç gözyaşına şahit oldu her tuğlası...

Odanın duvarına yansıyan güneş,

Kim bilir kaç yüreği ısıttı.

Ya da titreyen dudaklarla dökülen gözyaşına,

Eşlik etti yağmur damlası...

Kim bilir kaç umuda şahit oldu,

Ya da kaç yaralı yüreğin konağı...

O ev bir harabe değil,

Kiminin, huzura erdiği dünya cenneti,

Kiminin ise acılarını içine gömdüğü mezar.

Ne garip onu taş duvar görene,

Hâlbuki kaç ömür sığdırmış,

Dünya olmuş misafirlerine...

O ev bir harabe değil!

MEVSİMİ GELDİ

İnsan bazen kalabalıklar içinde yalnız hisseder kendini.

Uzaklara koşmak ister ama bir adım dahi atamaz ya...

Sonra oturup bir kenara, olan biteni izler.

Aslında anlatacak çok şey vardır ama susar.

Hani derler ya,

Seni anlamayana saatler dolusu cümleler kurmak,

Haksızlık değil mi, sen susarken seni anlayana.

Bazen bir deniz kenarına, kıyıya vuran dalgalara.

Bazen gökyüzüne dalıp, kanat çırpan martılara.

Bazen kalem olur, ne varsa içinde dökersin kâğıda.

Sessizliğinle konuşursun,

Bir bir duaya dönüşürken, yüreğinden dökülen mısralar,

O an anlarsın ki

Rengini kıızıla boyamayı, yaprak istedi,

Mevsim geldi ve yaprak dalını terk etti...

“O'nun gözünden görebilmek, hissedebilmek, bir bütün haline gelse dahi

tamamlanamayacak yarımmlar var!..”

YALNIZLAŞIR İNSAN

İnsan anlaşılamadığında yalnızlaşır,
Tırnaklarıyla kanata kanata inşa ederken hayatını,
Ne zahmetler çektiğini eller bilmez,
Yüreğine gömdüğün yaralar görülmez...
Büyürsün zamanla,
Yanında sandıklarınla,
Sırtından yara aldığını fark edersin.
Yoluna dizilen taşları bir bir iter,
Zor olsa da yürürsün hayat yolunda.
İşte o zaman büyürsün genç yaşında,
Yaşın kaç olursa olsun,
Aslında anlayabilmek de saklı, insan olmak da...

“Dışarıdan bakıldığında kimseye eyvallah etmeyen, asi bir kadın olmak zorunda bırakılmış fakat içinde bir kelebeğin kanadı kadar hassas, bir o kadar da kalbi buz olup kırıklar içinde bir kalbe sahip olan kadınları üzmemeyin.

Onlar, yüzlerinde güller açtırdığınız anları da unutmazlar, içinde şifası mümkün olmayan kanattığınız yaraları da...

O kadınlar hep susarlar, içinde yüzünde güller açtırdığınız günler hatırına...”

KAÇ KEZ

Bir insana cennet vadedip cehennem çukuruna atmayın,

Vebali ağır olur, kaldıramazsınız.

Sen susarsın yaradan konuşur.

Dilinin söyleyemediklerini yüreğin söyler,

Söyler de, sen hep iyi olanı,

Yine de güzel olanı dilersin ya,

İşte bu senin fitratına işlemiş en insani duyguyu,

Kimsenin köreltmesine izin verme!

Kaç kez, gözlerin kan çanağı olana kadar ağladın?

Kaç kez, içindeki yaraları temizlerken yaralarını kanattın?

Kaç kez, gecen gündüzüne karıştı,

Kaç kez, yastığını ters çevirip uyumak zorunda kaldın?

Ya da yorganını,

Gün ışığı yüzüne vurmasın diye başına çekip sızıp kaldın?

Unutma!..

Hiç bir ânı unutma ama

Sen yine iyi olanı seç.

Allah'a havale ettiklerinle

Allah'a emanet ettiklerini karıştırma, yeter...

“Gök kubbe ile yeryüzü arasında milyonlarca insanı, belki de ismini dahi hiç duymadığımız canlıları sığdıran Rabbim!..

Gönül heybesine sığmayan yüreklere, derya deniz ferahlığı ver... Konuştuklarımızı herkes, sustuklarımızı yalnızca sen duyarsın Allah 'ım dilimize dökemediğimiz tüm dualar sana emanet...”

YARA

Aynı yerden yara almamış birine,
Kendi yaralarını nasıl anlatacağın ki?
Kanser hücresi gibi her geçen gün,
Tüm hücrelerine yayılan acıların tarifi yok ki zaten...
Lakırdıdan ibaret sohbetlerin yerine,
Koca koca cümlelerle susar insan,
Sırf gevezelik etmemek için,
Halden anlamayanlara sessiz kalırlar...

Susmak, içinde binlerce kelime barındırır.
Her kelimenin ağırlığı altında ezilir insan.
Öyle anlar gelir ki
Tüm kelimeleri soluksuz sıraya dizersin.
Ulu orta dağılsın istersin de nefessiz kalırsın...
Ben heybemdeki her kelimeyi şiir yaptım,
Okuyana ders, anlayana şifa olsun diye...

“Uçurumun kenarından düşerken sen hayat son buldu sanırsın. Sonra, bir bakmışsın uçmayı öğrenmişsin, bazı uçurumlar sen uçmayı öğren diye vardı. Kanat çırpılmaktan korkma orada özgürlük var ve sana kanat çırpılmak çok yakıştı.”

DUA

Öyle garip bir çağa denk geldik ki

Kıymet bilmenin kıymetini yitirdiği zamanlardayız.

Yanımızda, yakınımızdakine âmâ olup

Uzaklara dalıp medet umuyoruz.

Bedenler sağ fakat ruhlar hissiz, ruhlar ölü,

Adeta yürüyen bedenler can çekişiyor gibi...

Sahi, bu kadar ruhu ölen canlının sebebi neydi?

Belli ki uyanamamaktan,

Belli ki duasızlıktan!..

Çünkü hayallere sığırdık dualarımızı,

Hayal kurmaktan, dua etmeye vakit kalmadı!..

Sadece ayaklar yorulmaz yürümekten,

Ruhlar da yorulur, kalpler de yorulur, gözler de yorulur...

Ben çok yoruldum,

Önümü görememekten,

Çok sevmekten,

Ancak yaşayamamaktan...

“Dokunsan bedenlerimiz ateş ama ruhlarımız üşüyor Allah’ım. Tevekkülsüzlükten, şükürsüzlükten ve duasızlıktan...”

Sen, sabreden kalpleri en güzel şekilde mükâfatlandıransın Allah’ım...”

KALABALIKTAKİ YALNIZLIK

Nice berceste insanlar girmiştir hayatımıza,
Onlara bir zamanlar müteşekkir iken
Sonrası dilhûn dilhûn, canhıraş.
Âlem gelse bir tebessüm içinden gelmeyen.
Hissikablelvuku halinize güvenin.
Sonucunu siz bile tahayyül edemeyeceksiniz.

Küf tutmuş gönlümün kırıklarını,
Rahmet yağmurundan mahrum bırakma,
Alemlerin rabbi olan Allah'ım!..

Bir yaprak dahi bırakmadı ağacımda sonbahar,
Bir de bunun zemherisi, kışı var...

Yanarak kül oluyor, sonra küllerinden yeniden doğuyorsun.
Ölümü yaşıyorsun sanki ama ölmüyorsun...
Yalnızlaşmak ilk an da çaresizlik hissi verse de,
Sona vardığında kendin oluyorsun.

Yol uzun, hayat kısa

Yalnızlığın verdiği özgürlük hissini,

Hiç bir kalabalıkta bulamıyorsun...

“Sonbaharın toprakta bıraktığı çiğ kokusu doluyor ciğerlerine,

Şükür etmek için onca sebebin olduğunu fark ediyorsun.

Görüyor, duyuyor ve her şeyden çok hissediyorsun.”

ÜZDÜLER

“Beni unutmadığın için teşekkür ederim Allah’ım.” diyorsun...

Sabahında yaprağına çiğ düşmüş yeşile,

Bir kuşun kanat çırpışına,

Kıyıya vuran dalgaların köpüğüne,

Bazen bir bardak çaya ya da kahve kokusuna,

Buluta, güneşe, aya, yıldıza,

Bezen bir orman esintisindeki kuş cıvıltısına,

Bir çocuğun gülüşüne,

Bir ihtiyarın uzaklara dalışına,

Bir şarkının nakaratına,

Bir romanın anımsattığı duyguya,

Şiir yazan insanlara kıydılar...

“Bazen insanlar, onlara inanmışlığından vururlar.

Ne namlu doğrulturlar ne barut izi olur etrafta.

Onlar gözleriyle, sözleriyle vururlar.

Ölmezsın ama

İnanmanın ne büyük yanılğı olduğunu o zaman anlarsın.”

YAŞAMAK MI?

Sanmak, ne kadar acı...

Düşünsene, bir evin var ve o evin duvarları

Hep başkalarının beğenip onayladığı resimlerle dolu...

Baktığında anımsayacağın, seni mutlu edecek veya kim bilir hangi hayallere götürecektir

Bir hatıran bile yok...

Bazı hayatlar da böyle işte.

Sırf onay görmek

Aman görmesinler, söz söylemesinler,

Ayıplamasınlar diye bir başkasının beğenisine mahkûm yaşamak.

Yaşamak mı?

Gerçekten buna yaşamak denir mi?

“Güzel insan, sen yaratılmışların en yüce vasıflarına sahipsin.

Sen olmanın ne kadar muhteşem olduğunu fark et.

Teksin ve senden koca kâinata bir tane var.

Ne kadar özel olduğunun farkında mısın?

Farklılıklarınla kendini sev ve her gün şükret senden bir tane olduğuna...”

SEVMEYE SEBEP OLMAZ

Sevmek için sebebi olmayan, sadece "o" olduğu için seven insanlar gördüm.

Onca kırmana, dökmeğe rağmen gitmemiştir.

Defalarca ağlatmış, yaralar açmışsındır, küsmemiştir.

Belki aylar, belki yıllar geçmiştir ama içi paramparça kırıklar olsa da

Sevgisini büyüten insanlar tanıyorum.

Hiç beklentisi olmadan seven, bekleyen koca yürekler biliyorum.

Sonra bir şey oluyor, bitiyor.

Öylece hissiz kalıyorlar.

Hissiz derken sevginden yine bir şey eksilmiyor ama göstermek istemiyorlar.

Bilsin istemiyorlar.

Belki de içinden gelmiyordur...

Gururu incinmiştir...

Gerçekten seviyorsa insan o sevgi bitmez

Ama bir bam teli vardır insanın

İşte o tele dokundun mu?

Artık gizler içine ve

Göstermekten vazgeçer...

Bir daha esamesini bile göremezsin.

KENDİMİ SEVİYORUM

Belki eskisi gibi hevesim yok birçok şeye,

Ama hiç bitmeyen umutlarım var benim.

Belki eskisi gibi heyecan duymuyorum,

Ama hedeflerim var benim...

O kadar derin düşüncelere dalmıyor

Düşünmüyorum eskisi gibi,

Ama hayallerim var benim...

Takmıyorum kafama,

Eskiden gözümde büyüttüğüm kadar önem arz etmiyor çoğu şey.

Ama dualarım var benim...

Artık boş şeyler düşünmüyor

Ve o kadar huzur buluyorum kendimle...

Her şeyin kıymetini bilirken

Kendime ne kadar haksızlık ettiğimi anladığımdan beri

Çok seviyorum bende ki beni...

“Ya umudun bu kadar çirkinliğin arasında güzel olmasına ne demeli.

Ne mutlu ruhunun sesini duyabilenlere...”

VAZGEÇMEDİ

Çok güvenecek, çok inanacak, çok yıkılacaksın,

Hatta çok şaşıracaksın...

Sonra fark edeceksin ki hepsi sen öğren diyeydi.

İmtihandı bitti diyeceksin...

Sonra uzunca bir süre kendi kabuğuna çekilip,

Büyürken, kabuklarının kırılışı canını çok yakacak.

Dua, dilinden kalbine düşünce hafifleyeceksin...

Bir süre sonra kabuğun en sancılı haliyle kırılacak, sen olacaksın...

İmtihan, sen hayatı fark edene kadar öğretmeye devam edecek,

Ta ki sen öğrenene kadar...

Büyüyeceksin...

Sonra daha çok şükredip,

Daha çok duaya sarılıp,

Hayattan daha çok tat alacaksın...

“Çok anlam yüklememek gerekiyor hayata,

Yaşadığın her an, an'dan ibaret...

HAYAT ÇOK KISA

Yara bandı arayanların yaraları hep kanar, bilir misin?

Merhem olur sandıkların yaralar açar...

Güvenin ne kadar ulvi bir duygu olduğunu bildiğimiz gibi

Hayal kırıklıkları ise bir o kadar

Canhıraş...

Çok anlam yüklememek gerekiyor hayata,

Yaşadığın hayat, andan ibaret...

Çok gez, çok oku, çok öğren ama çok az güven...

İnsan bunu, tuğlası üzerine yıkılan duvarlarından anlıyor...

Tek başına birçok şeyin üstesinden gelince

Eskisi gibi hüsrana olmuyor dert sandıkları,

Kendi başımalığı asıl insanı atakta tutuyor.

Biliyor çünkü kendi duvarlarını kendi öğrenin duvarları öyle kolay kolay yıkılmıyor...

Hayat biz var olduğumuz sürece yeni deneyimlerini yine öğretecek

Ve sen hâlâ şaşırabiliyor isen,

Hâlâ hayret edebiliyorsan, mükemmel bir insansın...

Yeni yollar da yürümekten korkma, bu kez deneyimlerinle çık yola.

Her şeyden önce kendine olan inancını koru,

Sabırla yürüdüğün yollarına şükrü,

Duayı ve çokça tevekkülü eksik etme.

Gülümsemeyi yüzünden eksik etme güzel insan,

Her şeye rağmen gülümse

Çünkü hayat çok kısa...

“Bir bütün haline gelse dahi tamamlanamayacak yarım lar var.”

TEŞEKKÜR EDERİM

Yazmanın verdiği bir huzur var içimde.

Yazdıkça, duygularım perdeler arkasından açılıp

Ilık bir sabah güneşi doğuyor içime...

Zor oldu diyorum, çok zor oldu.

İçime sinenler de oldu sinmeyenler de...

Artık, hiçbir vaade gerek duyulmayan samimiyetin meftunuyum.

Her şeyin çok güzel gidecek sözünün de bir o kadar şüpheci...

Her şey güzel gidemez ki illa bir yerde hayat zorlar.

Önemli olan hayatın en zorlu evrelerini nasıl aşabileceğiniz.

Bir olaya verdiğiniz tepkiye, sebep olduğunu fark eden insan,

Bir daha olaya şekil vermek yerine çözüme odaklanır,

Hayatın sana öğretmek istediği şifreyi çözersen eğer, hayattan tat alırsın...

Çok tecrübe edecek, çok yanılacak, daha çok öğreneceğiz...

Hayat, labirentin içinde farklı çıkış yolları verilmiş engebeli, bazen virajlı, bazen

Tırmandıkça yükünü ağırlaştıran bir yol gibidir.

O yolda başına gelenler de hayatın sana öğretmek istedikleri...

Tecrübe ede ede labirentin sonuna geldiğinde kendine şunu de;

Evet, çok zordu ama ben bunu başardım.

Yoluma çıkan her tümseğe,

Dizlerimin üzerine çökerken beni oracıkta bırakan

Her kimseye çok teşekkür ediyorum...

Belki siz olmasaydınız bugün ben, ben olmayacaktım...

ÜSTÜ KALSIN

Göz ile görülmez bazı şeyler, his de görür, kalp de görür.

Görmek isteyene bir bakış yeter, bazen ise sadece sessizlik...

Sen yeter ki görmek iste...

Kalbin yetmez mi baktığın yere.

Yeter ki duymak iste, gözler yetmez mi işitmeye...

Yeter ki varlığını hissettir, dua yetmez mi mesafelere...

Uzaklar, mesafeler, bahaneler üretmeyi seven insanlar için vardır.

Sen yeter ki sarmak iste,

Varlığını hissetmek yetmez mi sarmak isteyene...

Bir tebessümün bin derde deva olacağını bilmez misin?

Sen yeter ki deva iste,

Bir gülüş yetmez mi devaya...

Acımasızlığın zirvesinde yaşadığımız şu zamanda,

Tebessüm etmekten başka yok ki kaçarı,

Bol bol sadaka verdiğimiz hayattan varsın biz alacaklı olalım.

Varsın bize borcu olsun hayatın.

Şayet bir gün borcunu ödemeye karar verirse, ona diyeceğim;

Üstü kalsın!..

Ben, borcum olmayışın huzurunda yaşarken,

Kimin bana borcu varmış pek de önem arz etmiyor...

“Küf tutmuş gönlümün kırıklarını rahmet yağmurundan mahrum bırakma kâinatın, yağmurun rabbi olan Allah'ım.”

PAŐA ÇAYI

Damağında bıraktığı lezzet gibiydi...

Çocukluğumuzun damak tadı, bol Őekerli paŐa ayı...

Zamanla yanına yine bol Őekerli kahve eklendi.

Bir de kırk yıl hatır koyduk yanına, sohbetlerle lezzetlendi...

Samimiydi, sıcakıktı, i ısıtan huzuru vardı,

Çocukluğumuzda içtiğimiz kahve ve paŐa ayı...

Sonra büyüdük ve Őekerler de yavaŐ yavaŐ eksildi...

Bu aynı zaman da hayatı anımsatıyor bana...

Çocukken bize lezzet katan,

O damakta lezzet bırakan tatları,

Őekeri eksilince fark ediyor insan...

Çayın asıl lezzeti demindeymiŐ mesela,

Őekersiz içilince varılırmıŐ tadına...

Kahvenin lezzeti ise kısık ateşte ağır ağır piŐmesiyymiŐ.

O zaman bol köpüklü, kıvamında oluyormuŐ.

Bu da bana sabretmeyi anımsatıyor...

Büyüdükçe her Şeyin tadı değişiyor sanıyordum

Meğer her Şeyin tadına, büyüdükçe varılıyormuŐ...

Ağır ağır kısık ateşte piŐen kahve gibi...

“Asla seni bıraktıkları yerde bulmalarına izin verme... Sen dikenli yollarda ayakların kanaya kanaya varmak için yürüdüğün o yolda kan revan içinde yalnız kaldın...”

İZİN VERME

Sen, dikenli yollarda ayakların kanaya kanaya varmak için yürüdüğün o yolda

Kan revan içinde yalnız kaldın...

Bir özre sığdırılmaz yaşadıkların.

Kaç kere ıslanmış yastığını ters çevirerek

Uyumak zorunda bırakıldın,

Yalnız, bir başına...

Şimdi gözlerinin içi gülüyor,

Hayata sıkı sıkı tutunmuş yoluna papatyalar ekiyorsun.

Hayat sana papatya bahçesi bahşettiyse,

Kimsenin kirli ayaklarıyla papatyalarını

Ezmesine izin verme!..

Şimdi yaslan arkana, papatyaların üzerine konan bal arılarını,

Kanat çırpan kuşların melodisini dinle...

Ilık ılık esen rüzgârın sesi eşlik etsin kuşların kanat çırpınına...

Rabbim, dizlerimin üzerine yıkıldım, dermanım yok kalkmaya,

Bana tekrar ayağa kalkmam için bir dal uzat dediğinde sana ağaç verdi.

Şimdi o ağacın altında gölgelenmenin tadını şükrederek çıkar...

Zordu, hiç kolay olmadı...

İmtina ettiğin her Şeyi, itina ile ziyadesiyle yaŐadın!..

Bu yüzden, seni bıraktıkları yerde bulmalarına asla izin verme!..

KURSAK

Nereye gidersen git yine seninle gelir kursaktaki...

Hiç bir zaman sırtımdaki yükten korkmadım,

Fırsat verilseydi eğer, seve seve taşırdım...

Önüme çıkan dikenli yolları gül bahçesine,

Arada papatyalar da serpiştirilmiş bir güzelliğe de çevirebilirdim...

Ama bir hindiba gibi,

Bir rüzgara yenik düşürdü üstüne toz konduramadıklarım!..

Allah, yarattığı her şeyi sebepleriyle yaratmış,

Hikmetinden sual sorulmayan nimetler sunmuş,

Şükre delim diye.

Bitkiler bile şifa olurken, insanın insana cefası niye?

Her şeye rağmen güzel kalabilmeli insan,

Tecrübelerle devam ettiğimiz hayat yolunda, iyi ki diyebilmeli...

Güzele olan inancınızı hiç yitirmeden.

Herkesin kalbî gibi geçsin ömrü, dendiğinde

Gönül rahatlığıyla âmin diyebilmeli.

“Kursak diye bir yer var, bir tek oraya oturan hissin tarifi yok.

Ne kadar kaçarsan kaç, kursaktaki ile hiç bir yere sığınamazsın...”

KÜSME BİLMEM

Ben öyle küsme nedir bilmem,

Öfke duymam ama unutmam da...

Ben öyle kıskanmam, hasetlenmem,

Ama eskisi gibi de olmam, olamam...

Ben öyle olan biteni ortaya dökmem,

Yüze vurmam ama yüzsüzlükte etmem...

Kimseyle yarışmam, kimseye yetişmeye de çalışmam...

Herkes için bir tılsım vardır.

Bir zamanlar her şeyken, bir bakmışsın hiç olmuşsun...

Kimseye dair keşkelerim de yok benim...

Vicdanımın en rahat dönemindeyim...

Bazen çok geç anlarsın olan biteni,

Etrafında her şey çatırdarken fark etmezsin,

Fark etmek için uzak olmak,

O uzaklıkta, kendini bulmak

Huzura varmak için yeterliymiş.

MEFTUNUYUM

Neyi neden yaptığını sorgulamayan insanın meftunuyum...
Bilir çünkü niyetini, nedenleri... Niçinleri yoktur o insanların.
Kolay kolay yargılamazlar seni...
Kafasında kalıplaştırmamıştır, kalbine kadar tanıyordur seni...
Öfkenin de, hüznün de, neşenin de sebebini biliyordur.
Tek kelime etmeden iletişim kurabilirsiniz o insanlarla,
Bakışıyla anlar yüzünüzdeki mutluluğu, elemi...
Kaybetmeyin o insanları, sıkı sıkı sarılın dostluğuna, arkadaşlığına...
Yanınızda olmasa da bilir hisseder o insanlar...
Anlaşılmamanın hazineler kadar değerli olduğu, şu zamanda
Eğer kendinizi ifade bile etmeden anlaşılıyorsanız,
Sımsıkı tutun size uzatılan eli...

UKDE

Hep eskiye özlem duyuyoruz,

Pamuk şekerci amcanın sokak başında yükselen sesi gelir bazen aklıma.

Takunyelerimizle koşuşturduğumuz kaldırım taşları,

Seksek çizdiğimiz toprak yolları,

Arada mahalle maçına katıldığımız, gol sesleri gelir aklıma.

Nasıl da kazanmanın coşkusu yankılanırdı sokaklarımızda?

Bazen düşerdik, dizlerimiz acısa da kanaya kanaya devam ederdik oyunumuza...

Büydük ve çok şey değişti, eskiye dair ne varsa bir anı olarak kaldı...

Bugün de geleceğimizin bir geçmişi olacak.

Ve ben hayatımda hiç bir şeyi geciktirmek istemiyorum.

Ne kadar ömrüm kaldı, hayat önümüze neler çıkaracak bilemiyorum ama

Ben içimdeki ukde ile hayata gözlerimi kapamak istemiyorum...

PEKİ

Şimdi ne söylesem kelimelerin sonu "peki"ye çıkıyor.

Duam, âmini olmayan dua gibiydi,

Koca bir "peki"ye sığdırdık hayalleri...

Şimdi tek kelime bile etmeden susmak istiyorum.

Yormadan, yorulmadan yoluma devam etmek,

Kendinden emin olan ve kendimden emin...

Bir gün bahar, bir gün kış yaşamadan

Ben hep baharda kalmak istiyorum...

Yapraklar düşer, yağmur damlaları düşer,

Kar taneleri düşer ve hepsi haz verir insana.

Ya gözden düşenler...

Ya gözyaşları, neden nasır tutan yaraları hâlâ dağlar?

Ben de böyle olsun istemezdim ama

Ördüğüm duvarların tuğlalarını sen ellerinle verdin...

Sıvası çekilmiş duvarların tuğlaları da öyle kolay kolay yıkılmaz.

“Ne zaman çokça vaatler veren birine tanık olsam, vadettiklerinden vazgeçti... Vaade gerek yok ki bunun yerine güven verilse gerek kalmayacak hiç bir vaade.

Ne zaman 'asla' diyen birine kulak misafiri olsam, tüylerim ürperiyor. İlk hamlenin 'asla' diyenler tarafından geldiği o kadar yanılığlara şahit oldum ki...

Değer vermeden önce kafanızda kalıplaştırmadan tanımalı insan insanı... Öteki türlüğü kalp ağrısı, gönül yarası."

GÜVEN

Güven, tüm duyguları diri tutan bir duygu...

Eğer güven yoksa sevgi de biter, dostluk da...

Sihirli bir değnek gibi adeta,

Üç yanlış bir doğruyu götürüyor gibi,

Pişmiş aşı soğuk su dökmüş gibi,

Sıcak bardağa soğuk su eklemiş gibi...

Bunu fark edince de insan,

İçi, kızgın yağ ile dağlanmış gibi oluyor...

Böyle anlıyoruz güvenin sevgiden, aşktan daha önemli olduğunu...

Kendine güveni olmayan insanlar güven verebilir mi?

Sonuçlarına katlanmak gereken durumlara sahip çıkabilir mi?

Hayat hızla akıp geçiyor,

Bir kedi de sevebiliriz, bir çiçek de, bir ağaç da...

Güveneceğiniz biri olsun hayatınızda.

Herkes gidince Rabbinizle baş başa kalıyorsunuz...

“Ya umudun bu kadar çirkinliğin arasında güzel olmasına ne demeli?”

NOKTA OLACAK

Adilerin ve korkakların olduğu bir dünyada yaşıyoruz.

Kimseden bir şey bekleme,

Önce Rabbine, sonra kendine güven.

Ne düş kırıklığı ol ne de bir insanın düş kırıklığına sebep...

Kendin ol, kimse için bir kalıba girmeye çalışma,

Dürüst ol, ileride kendini açıklama ihtiyacı duyma.

Cesur ol ama kabuklarını başkasının kırmasına izin verme,

Hata yap, hata yapmaktan korkma.

Eğer gitmemen gereken bir yer ise,

Kalmak için sebepler seni orada tutacak zaten.

Gittiğin zaman ise kırmadan, dökmeden, yanmadan, yakmadan git.

Gidebilmenin bile bir asaleti var, bunu unutma.

Adice gidenler, yaşattıklarını yaşamadan ölmez.

Kırdıkları yerden kırılır,

Yaktıkları yerden yanarlar...

Söylenecek çok şey var,

Bazen susmak çoğu söylenmemişlere nokta olacak.

YENİDEN DOĞUŞ

Hayatım boyunca hiçbir Şey
Bana, altın tepsi ile sunulmadı.
Hep bir m¼cadele,
Hep bir ayağa kalkma,
Hep ayakta kalma çabası.
Çok kez t¼kezledim,
Dizlerimin ¼zerine çok kez yığılıp kaldım,
Ama ayağa kalktım,
Ayakta durmayı başardım.
Yanımda olanlarım da oldu
Yanımdaymış gibi olanlarım da...
Ama ben yine de en çok
Tek başıma ayağa kalktığımda fark ettim g¼c¼m¼.
Bu y¼zden kaleden duvarlarım,
Surlarım var benim.
Belki çok kez yıkılacak,
Çok kez tek başıma ayağa kalkacağım ama
Kimsenin hayatımı sorgulamasına izin vermeyeceğim...

Bakmak ile görmek nasıl ise,

Dinlemek ve anlamak da öyle bir şey.

Sen benim penceremin önünde bir kış geçirmeden,

Anlayamazsın baharımın nasıl geldiğini...

GÜZEL İZLER BIRAK

Küçük bir çocuğun elinden alınmış oyuncak gibi

Umutlarını, hayallerini koparmak...

Şimdilerde o kadar çok duyuyoruz ki şu cümleyi:

“Keşke tanıdığım gibi kalsaydın.” sözünü...

Oysa bilmez misin tüm hayal kırıklıklarının,

Dizindeki yaraların,

Kalbindeki sızılarının sebebi sensin...

Çünkü sen "güzel" sevdin...

Sen anlam yükledin gülüşlerine,

İçten içe hayranlık duyan sendin.

O fitratı gereği sahip olduğu kişilikteydi aslında

Ama sen “güzel” baktın...

Onu aldın hayatının en değerli alanına koydun.

Sevginle besledin, şefkatinle yüreklendirdin...

Verdiğin değer ile ona vazgeçilmez olduğunu hissettirdin.

Dedim ya "güzel" sevdin...

Artık, insanlara anlam yüklemeyi bırak.

Tanı!..

Görmek istediğin bakış açım çok güzel de

Peki o, bu güzelliklere sahip olmayı hak ediyor mu?

İşte en can alıcı yer de tam burası.

İşte o yüzden diyorum, güzel insan:

"Bir ruha dokunmak, bir bedene dokunmaktan daha çok iz bırakır."

Güzel izler bırak.

UMUT HEP VAR

Hayat öyle umduklarınla değil, nasibin olanla yaşanıyor...

Bazen yaşamak istediklerini yaşayamıyor,

Bazen ise yaşamaman gerekenler kursağında kalıyor...

Her şey istediğimiz gibi olsaydı eğer kıymetli olur muydu?

Bir kuş gibi özgür olsaydık eğer, uçmanın değeri olur muydu?

Özlem duyduğumuz her ne ise hemen ona kavuşsak, kıymeti kalır mıydı?

Heveslerimiz, heyecanlarımız olur muydu?

Yine, özgürce okyanuslara açılabilseydik...

Bazen olmuyor işte öyle her istediğimiz...

Özlem oluyor, sızı oluyor, heves oluyor,

Heyecan oluyor...

Ama hemen öyle çar çabucak olmuyor.

O yüzden sabr-ı rehber,

Umutların adını teslimiyet koyduk.

Çünkü biliyoruz, olmazları olduran Rabbimiz var.

Çünkü her şey onun bir “ol” emrine bakar.

O yüzden umutsuzluk yok, umut hep var.

BİZ SENİNLE

Belki bir gün gökyüzüne özlemle değil de heyecanla bakarız.

Belki de bir deniz kenarında dalgaların köpüklerini,

Yarımların endişesi olmadan özgürce sayarız.

Kim bilir belki cama vuran yağmur damlalarını seyreder,

Camın buğusuna güneş çizer,

Onunla ısınırız.

Uçsuz bucaksız hayal bahçesinden papatyalar toplar,

Çayımıza atarız.

Olur ya, belki bir gün hayallerimizi yaşarız.

“Bir zamanlar kızmaya kıyamazken içimde sana karşı kırgınlık bile bırakmadın, dedi kadın... İhmal, ruhu ancak bu denli törpüler, hissizleştirebilirdi.”

BAHAR

Artık mevsim bahar,

Zemherinin getirdiği ayrılığın,

Ŗimdi acısını çıkartıyor.

Uğur böcekleri, renk renk kelebekler,

zgrlğe kanat ırpan martılar,

Doğayı nasıl da süslüyor...

Sert bir kış geçirmiştik oysaki

Nasıl yalnız,

Ayrılığın soğukluğunda

Nasıl da ştmşt bizleri

Kışın yakan ayazı,

Sanki hiç bitmeyecek gibiydi.

Yarımlar, zor günlerin karnında

Güzel yarınlara gebeydi...

Her kışın sonu yeni baharın,

Yeni umutların,

Yeni yarınlarm müjdecisi oysaki.

Umut hep var...

Baharı bir kere seven hiç bahardan vazgeçer mi?

DİNLE

Dinle...

Doğa ne güzel bir melodi tutturmuş,

Öylesine bahara hasret,

Sanki bu günü beklemiş gibi,

Güneşe selam veriyor değil mi?

O da yazaya veda ederken yapraklarını kızılı boyamıştı.

Kuruyup sararan yapraklarıyla doğayı süslerken,

Çıtırdarken yaprakları,

Ağaçların sadece gövdesi kalmıştı.

Gül bahçeleri boynunu bükmüş,

Ya o papatyalar,

Ah o papatyalar tüm yeşili terk etmiş,

Yalnız bir başına bırakmıştı,

Üzerine çiğ yağın çimenleri...

Ama doğa bekledi...

O ağaçların kurumadı kökleri,

Papatyalar sabredişin coşkusıyla kırlara serpildi.

Şimdi baharın serin ama üşütmeyen rüzgârıyla nasıl da dans ediyor.

Sanki köklerine sımsıkı sarılmış,

Baharı kucaklıyor değil mi?

DİLEK

Herkes beden yorgunluğundan bahsediyor.

Ya da ne bileyim,

Anlaşılmamaktan,

Anlayamamaktan,

Anlaşmamaktan bahsediyor...

Ruhlar da yorulur bilir misin?

Bedenin yorgunluğunu iyileştirmek bir istirahate bakar da

Ruhun yorgunluğunu hangi istirahat dinlendirebilir?

Beden dili kendini ele verir, ya ruhu anlamak...

Zaten bu kadar yorgun ruhun sebebi de ruhu okuyamamaktan geçmiyor mu?

İşte o yüzden diyorum ki:

“Bir ruha dokunmak bir bedene dokunmaktan daha çok iz bırakır.”

İşte o yüzden yine hep diyorum ki:

Bizi en çok hayrete düşüren gerçekleri bile,

Yargılamadan anlamaya çalışalım.

İnanın bir ruha dokunduğunuzdaki keşfin verdiği hazzı,

İç huzuru yakalayan insan,

Şu kirletilmeye yüz tutmuş dünyanın yüklerini,

Omuzlarından salıvermişçesine feraha eriyor.

Anlaşılmanız...

Anlamanız...

Anlaşabilmeniz dileği ile...

TUTKUNUYUM

Kendine has olan her şeyin tutkunuyum.

Kabul görmek için bir kalıba sığdırılmayan düşüncelere,

Beğenilmek için fondöten sürülmeyen cilde,

Ne düşünür kaygısı olmadan, kırmadan ifade edilen söze...

Nasıl olduğunu bildiği için,

Nasılsın, diye sormaya hayâ eden,

Naif insanların tutkunuyum.

En çok da halden anlayan,

Cümle bile kurmadan bir bakışla saatlerce konuşulabilen,

Kalben hissedilen samimiyetin tutkunuyum.

“İstediğin her şey bir anda gerçekleşecek ve sen vazgeçmediğin için kendinle gurur duyacaksın...

Ne kadar çaba sarf ettiğini yürüdüğün yolda bıraktığın izlere bakıp sonunda oldu, diyeceksin...

Vazgeçmeyin!

İstemekten, dua etmekten asla vazgeçmeyin. Duası kabul olan insanlar vazgeçmeyen insanlardır... Ben hep ilk günkü gibi taze tuttum duamı, hiç vazgeçmedim...”

ÖMRÜNÜN İLK YARISI

Ömrümüzün ilk yarısı mücadeleyle geçiyor.

Sürekli bir koşuşturma,

Sürekli hayatı yoluna koyma çabası ile boğuşuyoruz.

Bazen sadece kendin için değil,

En yakınların için de mücadele içinde geçiyor

Ömrün ilk yarısı.

Kazandıkların ve kaybettiklerin,

Başarıların ve başarısızlıkların,

Azmedişlerin ve pes edişlerin oluyor,

Ömrünüzün ilk yarısında.

Güzel dostlukların,

Sırtından yaralayanların,

Sırdaşların, kötü gün yoldaşların,

Kiminden ise kaçtıkların,

Sır gibi sustukların oluyor,

Ömrünün ilk yarısında.

Sonra ne mi oluyor?

Ömrünün ikinci yarısında,

Artık kendin oluyorsun,

O eski koşuşturmaların,

Mücadelelerin, tatlı telaşların bitiyor.

Geriye bakıp ömrünün ilk yarısında

Yaşadıklarına şükrediyorsun...

MAVİ

İnsanın akli ile kalbi arasında sıkışıp kalması ne büyük savaş.

Akıl, çok acımasız,

Oldukça katı kuralları olan,

Ve insanın kırmızı çizgilerini hiçbir sebeple,

Maviye çeviremeyen.

Kalp, kas yığını olmamasına rağmen paramparça,

Mengeneyle sıkıştırılmış gibi,

Bir başka kalp acısını teselli edecek kadar büyük,

Bir o kadar da nefessiz,

Milyonlarca bıçak yarası içinde,

Suluk alıp verirken...

Bazen, senin pencere önü sandığın

Tuğlalarla örölü bir duvar olabiliyor.

Sen bakarsın, cennet görürsün,

O aslında sıvası küf tutmuş beton yığınidır.

Cenneti gördüğün için kızma kendine

Güzel bakabildiğin için şükret...

BİLİYOR MUSUN?

Şimdi bana neden bu kadar değiştigimi soruyorlar.

El açıp sadece Allah'ım deyip,

Gözyaşına boğulduğum o geceler değiştirdi beni.

Biliyor musun?

İnsanın çok canı yanınca değiştiriyor,

Kimse istemez güvensiz olmayı,

Koşulsuz güven verildi de mi

Güvenimiz yer ile yeksan oldu?

Biliyor musun?

En güvendiği dağların altında enkaz olunca,

İnsan bir daha güvenemez.

Şimdi yalnızlık ülkesinde birkaç roman ile dostluk kurdum,

İçimi tereddüt etmeden dökebileceğim,

Kâğıt kalemim hep yanımda,

Yargılanma tereddüdü hissetmeden özgürce konuşabildiğim.

Biliyor musun?

İnsanı kalabalıklar içinde tutsak eden,

En özgür yalnızlığın verdiği huzuru,

Şehir ettim kendime.

Çayın demi eşlik ediyor hayatıma,

Şimdilerde bir de kahve kokusu,

Misafir oluyor ara sıra.

Biliyor musun?

Tatlı bir huzur içindeyim,

Balkonumdan esen rüzgâr

Bir tek saçlarının dağılmasına sebep oluyor,

Onunla da bir şekilde anlaşıyoruz.

Sormayın bana,

Neden bu kadar değiştiğimi,

Neden eski beni karşınızda bulamadığınızı sormayın bana...

Biliyor musun?

İnsanı en çok, en çok sevdiği canından ediyor.

“Başımıza taç ettiklerimizle ayaklarımızın altında ezdiklerimizi ayırt etmek gerek...

Bir de bize biraz güven en çok ta huzur gerek.”

NEDEN

Nasıl anlatacağımı bilemediğim,

Hissiyatımı cümlelere dökmekte çaresiz kaldığımın

Farkındalığı içindeyim.

Doğal olandan sıyrılıp

Güzel olma algısı neden?

Onaylanmış cümlelerin müptelası oluşlar,

Kabul görme çabaları,

Sanki yarış halinde "en" olabilme mücadelesi neden?

Oysa her çiçek kendine has kokuya sahiptir.

Papatyaların gül ya da karanfil koktuğunu düşünmek bile çılınca değil mi?

Mesela bulutlar,

Mevsimine göre renk alır,

Ama biz onu hep mavi/beyaz resmederiz.

Çimenler yeşile boyar toprağı,

Ben hiç mavi çimen görmedim

Sahi görsek yadırgamaz mıyız?

Ya da güneş sapsarı,

Kızılımsı varlığıyla ısıtır aydınlatırken bizi.

Ona da en çok bu renk yakışır öyle değil mi?

Kar taneleri, bembeyaz gelinlik gibi,

Süzülür yeryüzüne inci inci.

Rengârenk yağdığını düşünce biliyor musun?

Bu çok çılgınca, unut gitsin.

Su damlaları saftır, şeffaftır ama hafızası vardır.

Renk aldığında bulanıklığını fark eder

Kullanılmaz sayarız değil mi?

Ve örneklendirilecek o kadar güzellik var ki

Sadece kendi olan,

Varlığından ötürü onay alma gereksinimi duymayan...

O halde biz, neden farklı olma kaygısı yaşıyoruz...

“Susmak, bazen edebi zarafettir. Hele bir de incitmemek için susmak, incili kaftan...”

HAYAL ET

Ne zaman başımı yaslayacak bir omuza ihtiyaç duysam,

Gözüm seccademe ilişir...

Oradaki huzurun tarif edilemez...

Ne zaman içim içime sığmıyor olsa,

İnşirah serinliği kalbime merhem olur.

Allah'ım, ben benim için hayırlı olanı bilemem

Ama senin kudretin hiçbir şeye güç değil.

İmtihanım olanı kalbime koyan senin nasibin...

Yine bilirim ki

Nasip olmayacak bir şeyi ne kalbe,

Ne akla düşürmezsin.

Sen imtihanımızı zaferle taçlandır...

Duanın lezzetini dilimize ve gönlümüze düşürdüğün gibi,

Gönlümüzdekileri de bizlere hayırla,

Kolaylıkla, mutlulukla ver.

Âmin.

İNSAN YANILIR

Bazen, nutkumuzun tutulduğu mutluluklar yaşarız,

Ayaklarımızı yerden kesilir.

Tamam, bu defa doğru yerdeyim, deriz.

Bazen, önünü ardını görmeksizin güveniyor insan,

Belki de güvenmek istiyor.

Sonra...

Dünya'da iken cehennem tam ortasına düşüyor,

Sevginin bittiği yer,

Cehennem tam ortası oluyor, değil mi?

Bazen, ayaklarını yere sağlam basabilmen için hayat,

Birçok tecrübeyi sen öğren diye

Sebeplerle önüne koyuyor.

İnsan tecrübe etmeli,

Ta ki öğrenene kadar...

Ve şunu unutma!

Yaşadığın her ne olursa olsun kendine olan inancından,

Sevginden asla ödün verme.

Her Şey güllük gülistanlık olmayacak,

Bunun garantisini kimse veremez ki.

Vaat edilen hiçbir szn garantisizdir zaten.

Hayatına güzellik katacak kiŐi

Vaatler vermez, yaŐatır.

Bu yüzden vaade gerek duymadan hayatına,

Yoluna eşlik edecek insanlar biriktir.

Bunun kıymetini, yolda yalnız kalınca anlarsın...

KIRK YIL

Bir kahve içimi gibiydi, kırk yıl hatırı vardı.

Telvesindeki buruk lezzeti, akıllarda tat bırakan.

Şimdi her kahvede o buruk tat gelir hatırıma...

Kırk yıl geçse de unutamayacağım!..

Şimdi halin nedir, diye sorsalar kışım derim.

İlkbaharı zemheriye çevrilmiş

Mevsimindeyim sanki.

O mevsim gibi puslu,

O mevsim gibi, hiç olmadığım kadar soğuk.

İçimde öldürdüklerimin can çekişi,

Feryatlar kopuyor ama kılım kıpırdamıyor...

Her nefes alışta ciğerlerime doluyor,

Üzerime sinmiş, keskin toprak kokusu.

Neyin yasında olduğumu bilmediğim,

Tırnağı etten ayırırçasına bir acı.

Ben mi göçüyorum dünyadan,

Yoksa içindekiler mi, ayırt edemiyorum.

İyi olacağım, biliyorum.

Her geçen gün daha iyi.

Neye emek verirsen onun sana geri dönüşü mümkündür.

Zahmet çekilecek, bedel ödenecek,

Sonra iyi gelecek tüm emekler.

Hiç bitmeyecek gibi geliyor o ilk zamanlar

Ama zamanla bitiyor.

Şimdi yıldızları seyrettiğim gecelerin hatırına

Söz veriyorum kendime.

Üzülmecek, üzmeyeceğim kendimi...

“Yalnızlaşırken

Aşulamayan zırhlı duvarlarından kalelerin oluyor.

Yalnızlaşırken aslında ne kadar güçlü olduğunu fark ediyor insan.”

SARI SANDIK

Sarı sandıklara sarıp sakladığım hikâyelerim var benim,

Her biri buram buram tecrübe kokan.

Kimi yüzde tebessüm bırakan,

Kimi gözlerimin buğulanmasına sebep olan.

İnsanı ham iken pişiren, pişerken yakan,

Ama yanarken küllerinden doğan yaşanmışlıklar.

Hiç birini yok sayamayacak kadar derin izleri olan.

Lâkin her yaşanmışlıktan

Büyük kıssalar, kıssadan hisseler bırakan.

İyi ki yaşadım, ham iken piştim.

Bugün ben olmamı sağlayan her hikâyemi,

Sevgiyle kucaklıyorum.

Ve her şeye rağmen yüzümden gülümsemeyi,

Gözlerimden umudu, dilimden şükür ve duayı eksik etmiyorum.

Bugünkü beni, ben olmamı sağlayan herkese

Çok teşekkür ediyorum...

ALABORA

Zaman,

Alabora olmuş bir deniz gibiydi...

Korkuları ardında bırakıp

Sabırla kulaç atmayı öğretti.

Zaman,

Soluk soluğa nefes alıp nefesin yetmezken

Sakin kalıp aldığın nefesin ritmine ayak uydurmayı öğretti.

Zaman,

Beklemeyi, sabretmeyi, sakinliği öğretti.

Zamanın içinde kaybolmak yerine

Kendin olmayı öğretti.

Bir nefes kadar yakın hayaller,

Ve artık tüm hayallerin zamanı geldi.

Şimdi o beklenen zamanların tam zamanı.

“Bazen koşup yetişeceğini sandığın yerlere bir adım atmak istemiyor insan. Geç kalınmışlıklar var, gülüşüme tuz eken vedalar koca koca iç çekişler var...

Ziyan olmuş zamanın içinde kayboluşlar, tarifi mümkün olmayan kırgınlıklar var...

Dünü geri getiremem belki ama yarınlarımın toprağına bir fidan diktim, şimdilerde hiç bitmeyen umutlarımı büyütüyorum.”

PARAMPARÇA

O duru sevdalara hep çamur bulaştı,
Beceremediler berrak tutmayı.
Yağmurda ıslanmayı beklerken
Doluya yakalandı yaralı yürekler.
Aşk, vefayı çok gördüler,
Hasrete sürgün ettiler.
Gözümüzün açılması için
Kalbimizin kırılması gerekiyordu,
Paramparça ettiler...

“Hayat, umduğunu değil, kalbine denk düşeni çıkarır karşına.

Kalbine iyi bak, güzel şeyler kalbinin güzelliğinden geçer.”

HEBA

“Heba”

Kelime anlamı,

Havada uçuşan toz zerresiymiş.

Ziyan olmak deriz buna, gözden çıkarılmak deriz.

Hebanın bu kadar derin bir anlamı olduğunu öğrendiğim an,

“Ziyan olacak kadar bağ kurulmaması gerektiğini ne güzel ifade etmiş.” dedim.

Bir şeylere sahip olabilmek için nasıl da gayret ediyoruz.

Sahip olunca da heba...

Çok çabuk yitiriyoruz özel olan her şeyi,

Çok çabuk gözden çıkarıyoruz,

Sanki o gayreti biz göstermemiş, onca çabayı sarf etmemiş gibi.

“Gayretinin heba edildiği, çabanın görmezden gelindiği yerde durma. Bunu fark ettiğinde bil ki orada kul hakkı vardır.

Kendi kul hakkına girme.”

KENDİMİ YAZACAĞIM

Uzun bir yürüyüş sonrası üzerime sinmiş yorgunluk gibi her şey.

İnsan, yorulacağını bile bile yürüyor.

Seviyor rüzgârın kulağına çaldığı melodiyi,

Yüzüne üflediği serinliği.

Güneşe sırtını dönüp o rüzgârda ısınmayı seviyor.

Gün batımını, yaprak seslerine karışmış kuş melodilerini.

Bulutları seviyorum,

Yağmurun altında sırlı sıklam olsa da,

Ayakkabıları bileğine kadar su dolsa da seviyor.

Soluklanmak gelmiyor aklına,

Hâlbuki soluklansa fark edecek her şeyi.

Bir dursa, bir otursa bir bank kenarına, anlayacak olan biteni.

O yüzden ben resmetmeden yazıyorum.

Elimde bir kalem, ben o kalemle üstü çizilmesi gerekenleri çiziyorum.

Sonrasında artık kendimi yazacağım...

“Yol yorar, asıl mesele yolun sonu. Sen o yolun sonunda ne haldesin? Değdi mi tüm yorgunluğa? Ulaştın mı amacına?”

Söyle, o yolun başında hissettiğin ile yolun sonunda hissettiklerin seni ne kadar değiştirdi?”

SİYAH BEYAZ

Siyahın beyaza karıştığı,
Renklerin griye dönüştüğü anlar olacak.
Sen o belirsizlikler ve değişimler içinde
Başka renkler keşfedeceksin.
Mavi gibi...
Gökyüzü ve denizin içinde
Sonsuzluğu barındıran maviyi...
Yaşamın hâlâ var olduğunu,
Griye inat,
Hayatta başka renklerin de yaşanılabilir olduğunu...
Her şeyden önce,
Renklerin baktığın ve fark edebildiğin kadar olduğunu
Hissettiğin an, her yere mavi bakıyorsun.
Şimdi, renk paletim elimde, dünyamı gökyüzü rengiyle boyuyorum.

“Kalp, öyle narin öyle hassas ki. Hassaslığı ve narinliği kadar bir o kadar da küçük. Bu yüzden ki insan kalbi avuç içi kadardır ve ben kalbimdekileri avucumun içi gibi bilirim.”

GÖKYÜZÜ

Küçüklüğümden beri gökyüzüne ayrı bir zaafim var benim.

Hep imrenmişimdir kuşların, özgürce kanat çırpışlarına.

Bulutların arasında gözden kayboluşlarına hayranım hep.

Sonra, o kuşu bir avcı gelip vuruyor...

Deniz de aynı şekilde,

Derinlerinde milyonlarca balığa yuva olmuş adeta.

Uçsuz bucaksızlığa yüzüyorlar.

Sonra, o balık bir oltaya takılıyor...

Hayat gibi...

Bizler de zaman zaman tökezliyoruz.

Ama en önemlisi ne biliyor musunuz?

Bir daha hiçbir şey eskisi gibi olamıyor.

Avcıya ya da oltaya gerek kalmadan,

İnanmışlığından vuruluyor insan.

“Yaşıyorsak hâlâ bir umut var demektir,

Sen umuda güven, o hiç yanılmaz.”

“İnsan en çok sevdiği kıyafeti eskisin istemez, en pahalı yemek tabağında yemek yemeğe kıyamaz. En çok neyi gözünden sakınır korur kollar ise kayıp elinden gider.

İnsanlar da öyle, siz değer verdikçe vazgeçilmez sanırsınız, yerini hiç birşey dolduramaz, onsuz olamam sanırsınız.

Oluyor...

Unutma!.. Her şey layığına dönüşür ve sen sadece izlersin. Sonra, beni koruduğun için teşekkür ederim Allah'ım, dersin.”

BENİM PENCEREM

Benim baktığım pencerelerde hep saksı çiçeklerim var.

Mor, sarı, kırmızı, beyaz.

İsimleri farklı olsa da bana göre hepsinin adı umut.

Beş mevsimim, on üç ayım, yüzlerce iklimim var.

Ben ömrüme sadece elimde olanlarla değil,

Hayal edip çabalayarak, güzellikler katarak devam etmek istiyorum.

Korkarak değil, cesarettime cesaret katarak.

Yapamazsın diyenlere inat,

Tüm hayallerime kavuşmak istiyorum...

“Benim içimdeki umut hâlâ dipdiri, inandığım ilk günden beri.

*İyiliğe, dürüstlüğe, samimiyete, ince düşünmeye, naipliğe ve sevginin gücüne inanıyorum.
Sevgi üzerine kurulu benim dünyam. Şefkate ve merhamete açılır yollarım.*

Korunası, kollanası cümlelerim var hayata dair. Ben umuda aşığım.”

İNANÇ

Elimden geleni yaptım, demekle olmuyor bazen.

Elinden gelen, elinin uzanabildiği yer değildir sadece.

Gözünün görebileceği uzaklık ya da

Kokusunun yamacıma esmesi de değildir.

Elinden gelen aklının hayalinin alamayacağı kadar uzak gelse de,

Nefes kadar yakındır insana.

Elinden gelen senin inancındır, inanırsan eğer elinden her şey gelir...

Elimden gelen her şeyi yaptım, demek pes etmektir, vazgeçmektir.

“Göğüs kafesine sıkışmış hiç bir inancı yok sayma, senin bile tahmin edemeyeceğin güce sahipsin. Bu gücün adı inanç, onu hep koru, kolla olur mu?”

Elinden gelen yüreğinin inandığı kadardır ve benim kalbim gökyüzü kadar.”

GECE OLUNCA

Gece uyumadan önce yarının güzel geçmesi için çokça dua edip

Hayalinde duanın kabul olduğunu hissedersen o dua gerçek olurmuş...

Evren o kadar harikulade yaratılmış ki âdeta enerji deposu

Sen ne verirsen deste deste geri alabiliyorsun.

Bu umut değil, bu başka bir his...

İlk önce ruhumuz ait olduğu beden kıyafetini giyiyor

Sonra bir güne bir sürü amel...

Rabbimin neyi neden verdiğini ya da vermediğini sorgulamadan

Tam bir teslimiyetle tevekkül etmekte saklıdır işin sırrı, bilemezsin...

Bu yüzdendir geceyi ayrı bir sevişim.

Hangi gece duasız uyusam, üşür ruhum...

Tüm günün sonunda sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki Allah'ım.

O kadar çok teşekkür biriktiriyorum ki

Her ne kadar hasret çökse de yüreğime,

Dilime dua yakışır biliyorum...

Senin takdir ettiğinin de etmediğinin de vardır bir hayra vesilesi...

Her kalbim acıdığına bana, en büyük ikramının

Sabrim sonunda sunulacağını hatırlatacak ameller yaşat Allah'ım.

GÖĞÜS KAFESİ

Hayatta her şeye sahip olabilirsiniz.

Ev satın alabilirsiniz,

Araba satın alabilirsiniz,

Yazlık satın alabilirsiniz,

Karavan satın alabilirsiniz,

Para ile sizin olabilecek, size hizmet edecek çok şey satın alabilirsiniz,

Güven, huzur, mutluluk almaya kalkanlara diyorum ki:

Buna gücünüz yetmez,

Çünkü bunlar parayla alınamaz!

İNCİ TANESİ

Sabırlı olup istiridyeler gibi inciler yapmak...

Kim istemez ki denizin en karanlık dibinde,

İstiridye kabuğunun içinde,

O, sedef mantonun koruduğu mahzende inci taneleri olmak.

En güzel yolculuk...

İnsanın en güzel ve deneyimli yolculuğu, kendine olan yolculuğudur.

O yolculuğun sonundaki farkındalık paha biçilemez.

O uyanış bambaşka...

Tıpkı denizin en karanlık yerinde,

İstiridye kabuğunun o sedef dokunun koruduğu inci tanesi gibi...

“İnsan kendi içindeki incileri görmek isterse ona hiçbir karanlık engel olamaz. Keşfet kendini.”

VAZGEÇME

İnsan, hep bir arayış içindedir.

Bazen ne aradığını bilmez, bazen ise emindir aradığından.

Her arayışın sonu hedefe ulaşır mı bilinmez ama

Bazen en emin olduğun yolculuklar hayal kırıklığı olur.

Bazen de rastgele çizilen rotalar olur, yol haritası.

Her yolculuğun son durağı mutluluk mu?

Tüm gaye başını güvenle yaslayacağın omuz,

Sırtını, içinde kuşku olmadan dayayacağın dağ,

Tüm mücadele neticesinde, güven.

Burada neyi kaçırıyoruz biliyor musunuz?

Kendimizi...

İnsan, kendinden vazgeçince

Her şey çorap söküğü gibi elinden kayıp gidiyor, değil mi?

Bu yüzden kendinden vazgeçme.

DEĞİŞİYOR İNSAN

Kendinin ne olduğunu, kimde ne kadar olduğunu,

Amaçlarını, neyi sevdiğini, hangi rengi sevdiğini,

Ya da en sevdiğin yemeğin ne olduğunu, sorguladığın an, değişiyor her şey.

Kitaplarla dost olmak, sayfaların arasında başka hayatların içinde kaybolmak

Huzur verdiği an, değişiyor her şey.

Tüm cevaplar sende, sadece gün yüzüne çıkma cesaretin olsun,

Yüreğinin kulağına fısıldadığı ses ile yüzleşmekte tüm olay...

Ne mutlu bu sırrı keşfedene...

“Siz, bir anda silip attığımı düşünüyorsunuz. Ben gördüklerim, duyduklarım, yaşadıklarım ve yaşayamadıklarımın acısını içime bastırırken, azar azar bitirdim içimde ukde olan her şeyi.

Bir anda olmuyor hiçbir şey, azar azar oluyor. Ben içimdeki gürültünün sesini bastırırken siz gidişimi ses sandınız, değiştin dediniz. Ben değişmedim, fark ettim ...”

RUHUMUN PENCERELERİ

Ruhumun pencerelerine, ilkbahar perdelerini araladım.

Hafif serin ama üşütmeyen rüzgârında,

Saçlarımın savruluşunu seyrediyorum,

Tüm affedişlerimle birlikte.

Önceleri affetmeyi imkânsız ve çok güç görürken,

Affi ödül sanırdım.

Affetmek özgürlüğe erişmekmiş.

Yaşadıklarım günbegün aklımda.

Ben, yaşatılan acılardan arınarak iyileştim.

O zaman anladım affetmenin gücünü.

Affetmek ruhun, kalbin, dünlerimin beraatı.

Şimdi ruhum özgür, kalbim baharın ritminde,

Dünlerim ise müebbetten muaf, çok geride.

Artık, yarınlarım var benim,

Bu kez dağıttığım her duygumu toplamak için...

BENİM SABRIM

Benim sabrım, bir kız çocuğunun ensesine kadar kesilmiş saçının,

Beline kadar uzamasını beklemesi gibidir.

Vazgeçişim ise belime kadar uzayan saçlarımı,

Bir an olsun tereddüt etmeden enseme dahi değmeyecek kadar keşişim gibidir.

Ben bu evrede unutmak istiyorum,

En çok da özlemeyi unutmak...

Kimse beni vazgeçemeyecek sanmasın.

BEŞİNCİ MEVSİM

Ilık bir ilkbahar sabahında üzerine çiğ yağmış çimen kokusu gibiydi her şey.

Etrafta kuş cıvıltıları, rüzgârın savurduğu yaprak sesleri sarmıştı her yanı.

Her geçen gün yemyeşil çimenlerin arasından beliren papatyalar,

Kır çiçekleri, kelebeklerin kanat çırpınışları süslüyordu gözlerimi.

Saatlerce seyretsem bıkip usanmayacağım bir doğa şöleni gibi her şey.

Ihlamur kokusu ilişiyor yamacına, ardından kiraz ağaçları.

Güneşin sıcak ama yakmayan kucaklayışı ruhumu ferahlatıyor,

Kitap ve kahve kokusu da bir o kadar dinlendiriyordu.

Sonra o mevsim bir düş gibi bitti ve ben

Bir daha hiçbir mevsime tutulmadım...

KIRACAKLAR

Karıncalar ezilmesin, kuşlar yemek yerken ürkmesin diye

Yolunu değiştiren naif insanları hayat elbette incitir.

Her ne kadar incitse de incindiği yerden çiçek açar, naif insanlar.

Onlar, değer verdiği her şeyi gözü gibi korur.

İhtiyacınız olduğu her an ihtiyacım var demeden yanınızda olur.

Kendi dertlerini unuttur, çare olur dertlerinize.

Sesinizin tonundan veya farklı bir davranışınızdan hemen anlar,

Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu.

Sır gibi saklarlar gönüllerinde değer verdiklerini.

Kırmamak adına çok kez kırılırlar ama kırmazlar.

“Nasıl desem, ben huzurla devam etmek istiyorum.

Kim ne kadar çabalamış kıyasına girmeden.

Kim ne kadar fedakârlık yapmış muhakemesi olmadan.

Acaba güvenmeli miyim tereddütü olmadan.

Sırtımı güvenle yaslayabileceğim. Her anı keyifle yaşayabileceğim, acabalardan, belkilerden uzak.

Emin olmak istiyorum. Bir oyun içinde olmadan, kendi masalımı yazmak istiyorum”

GÖNLÜNÜ FERAH TUT

Sen, elinden geleni yaptıysan unutma ki hayatı tesadüfler değil Allah yönetir.

Allah, sana rahmet edecekse kimse onu zahmete dönüştüremez.

Allah'a güvenmek en büyük başarıdır.

Yarattığı maddi sebeplere şükredip Allah'ı tanıyan insan,

Damlayarak sert taşı çatlatan yumuşak suyun gizemli gücünün Allah'tan geldiğini bilir.

Böylece anlar ki Allah'ın kolaylaştırdığı kolay, zorlaştırdığı zordur.

"Başarabilir miyim?" endişesiyle zaman harcamaz.

İşine tevekkül içinde besmeleyle başlar,

Elinden gelenin en iyisini yapar.

Allah'ın lütfunun eninde sonunda geleceğinin eminliği içerisinde gönlünü ferah tutar...

“Şimdi size, neden eskisi gibi konuşmuyorsun, diyecekler. Siz de onlara şöyle deyin:

Ben o bavula tüm eşyalarımı ne zorluklarla doldurdum, deşmeye hiç gerek duymuyorum...”

ÖĞRET ONLARA

Zaman gibi insan,

Her geçen gün biraz daha tükeniyor,

Biraz daha sonsuzluğa yol alıyoruz.

Zamanın içine çokça anı biriktiriyor,

Her gün yenilerini ekliyoruz.

Mutlu oluyoruz, üzüyoruz.

Gülüyoruz, ağlıyoruz.

Kahkahalar atıp kimi zaman acı çekiyoruz.

Bazen, bu olmamalıydı diyor, ağırlığı altında enkaza dönüyoruz.

Bazen bu an bitmesin diyor,

Göğüs kafesimizde uçuşan kelebekleri hissediyoruz.

Kimi zaman kızıyor, kimi zaman kırılıyoruz.

Kızgınlık sakinleşince geçiyor, ya kırılmak, kırılmak, öyle mi?

Cam gibi tuzla buz oluyor insan. Sonra topla toplayabilirsen...

Tahammül ettiğin her hâl insanların sana nasıl davranacağını belirler.

Tahammül etme, kendin ol

Sana nasıl davranmaları gerektiğini öğret onlara.

RUHUMUN MEVSİMİ

Geliyor ruhumun mevsimi,

Sabahımın üşütmeyen serinliği.

Bahçeme çiğ düşmüş toprak kokusu.

Kuş cıvıltıları eşliğinde kahvaltı sofraları.

İlkbahar, bana yenilenmeyi anımsatıyor.

Her ne kadar kışın ayaz vursa da ağaçların dallarına,

Yeniden hayata tutunmayı,

Yeniden yeşerip rüzgâra eşlik etmeyi,

Çimenine tekrar papatyalar serpmeyi,

Kelebeklerin doğada dans edişini anımsatıyor.

Tıpkı yaşam gibi.

Çok kara kışlar geçirip zemheriyi iliklerimize kadar hissettik.

Her şeye rağmen hayata tutunmak için sebeplerimiz var.

Sevgiyle kucaklayacağım seni ilkbahar.

Yeniden yeşerecek umutlarım.

Yeni hikâyeler, yeni şiirler yazacağım.

O BENİM EVİM

Hayata yetişmenin yorgunluğu dizlerimizi büktü.

Koşar adım ilerlediğimiz yolda duruyoruz.

Avaz avaz şarkılar söylediğimiz zamana inat, susuyoruz.

Gülüşümüze inciler dizen dişlerimizi sıkıyoruz.

Yaşıyorsak neyin yok oluşu bu...

Oysaki...

Bizim el değmemiş hayallerimiz var...

Kırk gün kırk gece davullar çaldıran.

Şiir olan, roman olan, dile dolanan.

Bizim gitsek de bitmeyen bir hikâyemiz var.

Gül kokan, şifa olan, başıma papatyadan taç taktıran...

Ben vazgeçmeyeceğim.

İnsan evinden vazgeçer mi?

ÇABA

Paramparça olmuş testiği bir bütün haline getirmeye çalışmaktı çabam.

Öyle olur bazen, emek verilerek sahip olunan şeyler kolay gözden çıkarılamaz.

Bu tekrar sahip olamamaktan değil, kolay gözden çıkaramamaktan...

Çok su içmiş, çok eşlik etmiştir gönül soframa.

Kurumuş dudağıma çok su serpmiştir.

Bir şeyi kolay kolay gözden çıkaramamak zayıflık değil,

Kıymet bilmektir...

KALBİMLE İNANIYORUM

Her birimizin göz rengi farklı olsa da, gözyaşının rengi aynı.

Bu hayatta insanın en çok zoruna giden şey ise

Tüm yaşanılanlara karşı susmak.

Her umut yeni bir bahara hasret şimdilerde.

Susmak nasıl bir şey bilir misin?

Bilip, görüp ve her şeye katlanarak susmak, yaşamak değil.

İnsan ne için en çok mücadele veriyor ise ilk onunla imtihan oluyor.

En çok neyin özlemini duyuyor,

En çok ne olsun istiyor ise onun için savaşıyor,

En çok neyi kaderine çekmek istiyorsa, uzaklaşıyor

Değil mi?

Ben, o umut ettiğimiz baharların geleceğine inanıyorum.

Ben, susmak zorunda kaldığımız her kelimeyi

Bir gün özgürce yazıya döküceğimize inanıyorum,

En çok hasretini çektiğimiz ne ise

Bir gün kavuşacağımıza inanıyorum,

Ben, tüm uzakların bir gün yanı başımızda olacağına da inanıyorum.

İstemek ve mücadele etmek apayrı kavramlar ise

Varmak istediğimiz yer bizim mücadelemiz ile olacak.

Ben o beklenen baharın bir gün geleceğine

Tüm kalbimle inanıyorum.

ANLIYOR İNSAN

Şu hayatta insanı ayakta tutan tek şey

Arkana yaslanacağıın duvarlarının olmayışıdır.

Bilirsin, kendi ayaklarının üzerinde durman,

Tutunmadan yürümen gerektiğini.

Ara sıra dizlerin yorulsa da derin bir soluk alarak

Devam etmen gerektiğini bilirsin.

İnsanlar yalnızlığı çaresizlik olarak anımsarken,

Bilemezler çaresizliğin kalabalıklar içinden geldiğini.

Hiçbir şey kalıcı değil bu hayatta.

Canımızın bile emanet olduğu şu âlemde

Neleri yük ettik ömrümüze.

Nelerden vazgeçemeyiz sandık,

Neler asla olmazlarımız oldu, değil mi?

Hayat, insana kendini bulma mekânı iken,

Ne çok şeyi arayıp bulmaya çalıştık.

Ne çok anlamlar yükledik.

Kıvılcım değmiş bir kâğıt gibi yok olabiliyormuş her şey.

Öyle de olsa geride kalan küllerle yaşayabiliyormuş insan, alışabiliyormuş.

Dedim ya, insan bunu ancak tuğlaları olan duvarlara yaslanmadan

Tek başına ayakta kalıp yürümeğ zorunda kalınca anlıyormuş.

HEP ERTELEDİK

Erteledik konuşmaları, geç kaldık gönül almalara,
Anın güzelliklerini kaçırdık, ne sevmeye gönlümüz meyletti,
Ne seviyorum demeye dilimiz müsaade etti,
Geriye üzerimizde ağır yükler kaldı.

Şimdi ertelediğimiz ne varsa toplayalım bir keseye,
Gönülleri toparlamak için sarf edelim kelimeleri...
Kaçırdığımız her anın acısını çıkaralım,
Seviyorum demek için zamanı yok sayalım.

Hiçbir şey geç kalınmışlığın acısını ifade edemezken
İfade edilebilecek anılara bırakalım yarınları.
Ne çok heves, ne çok hayal, ne çok vaatlerimiz vardı yarına dair.
Heveslerimizi, hayallerimizi, vaatlerimizi rafa kaldırmadan yaşayalım.
Her anın lezzeti kalsın damaklarımızda.
Bırakmayalım bugünün işini yarına,
Zamana yaymayalım umutları.
Zaman seni götürür,
Zaman beni götürür,
Zaman bizi götürür de çare bulayız yaralarımıza...

MAVİ KELEBEK

Geri dönüp bakmalar, bir tek nereden geldiğimizi unutmamak için olsun.

Ne kadar yol aldığımızı görmek,

O yolda yanında kimler vardı bilmek

Ve olana bitene eyvallah demek için olsun.

Yolculuk ömrümüz kadar, bitmeyecek kadar uzun.

Ve o yolda karşılaştıklarımız imtihan olduğu kadar armağan da...

Bilemezsin senin için gizlenmiş mucizeleri,

Zamanın seni nerelere sürükleyeceğini.

Hiç şaşmayan bir kural var ki

En fırtınalı seneleri sabırla misafir edersen gecelerine,

En güzeli bulur seni.

Ne kadar sabr, o kadar güzellik demekmiş.

“Aşk, içinde binlerce kanat çırpmayı unutmuş kelebeklerin kanat çırpmayı hatırlaması demektir.”

SABRIM

Sabrım nasıl bilir misin?

Bir bardağın damla damla doluşu,

Bir karıncanın yükünü alıp yokuş çıkışı,

Çayın kısık ateşte demini alışı,

Akrebin, yelkovana ağır ağır eşlik edişi,

Karın tane tane gökten inişi,

Tırtılın evirilip kelebeğe dönüşü gibi.

Sonra bir şey oluyor, o bardak kırılıyor,

O karınca yoruluyor,

Çayın demi kaçıyor,

Akrep, zamana yeniliyor,

O kar eriyor,

Ve kelebek ölüyor.

Bir kere gelebileceğim dünyada,

Güzel hatırlamak,

Güzel hatırlanmak istiyorum.

CENNET SANIRSIN

İnsanın akli ile kalbi arasında sıkışıp kalması ne büyük savaş.

Akıl çok acımasız oldukça katı kuralları olan

Ve insanın kırmızı çizgilerini hiçbir sebeple maviye çeviremeyen.

Kalp, kas yığını olmamasına rağmen paramparça,

Bir başka kalp acısını teselli edecek kadar büyük,

Bir o kadar da nefessiz, soluk alıp verirken milyonlarca bıçak yarası içinde...

Bazen, senin pencere önü sandığın tuğlalarla örölü bir duvar olabilir.

Sen bakarsın, cennet görürsün,

O, aslında sıvası küf tutmuş beton yığındır.

Cenneti gördüğün için kızma kendine

Güzel baktığın için övün...

“Gülüşünde cenneti gördüm sandım, öldüm cennete düştüm...”

DELİBAL SEVDAM

Kaç satır anlatabilir ki bendeki yerini.

Kaç papatya bahçesi senin gibi kokar.

Kaç baharın coşkusu kalbimi yerinden onaylatabilir ki

Seni görünce kalbimin coştığı gibi.

Kaç kumsaldaki kum taneleri, yeterli kalır sevgini saymaya.

Yetmiyor, yetmiyor bendeki bu uslanmaz,

Bu deli divane olmuş gönlümde aşkını anlatmaya...

Sevgili,

Bozulmayan yeminim gibisin.

Hüznüme sebep olsa da özlemin,

El uzatıp uzanamayışlarım olsa da

Hayallerim de sana sarılışlarım ısıtır içimin odalarını...

Beklenen bahar yelidir bana gelişlerin, bir bayram sabahı coşkusu,

Bir ertesi yarın telaşı, beklenen yolun sonundaki hasret bitişi.

Görmeyecek gözlerim senden başkasını,

Tutmayacak ellerim, dokunmayacak kimsenin saçlarına.

Okşamayacak yanaklarını, gül teninden başka teni,

Bir kara kışın bahara erişti olacak kavuşmalarımız,

Bir telaşın bitişi.

Değmesin gözlerin benden başka gözlere,

Kokmasın kimse ben gibi papatya.

Düşlerin ben olayım...

Sana zamanın sözünü veremem belki

Ama Allah, bana senden başkasını

Hayal ettirmesin sevgili...

VARDIR MÜKÂFATI

Senin cennet görüp imrenerek baktığın bahçelerde,

Çiçek köklerinin arasına gizlenmiş kim bilir kaç yılan yuva yapmıştır kendine.

Hayatta bazen her şey görüldüğü gibi kusursuz ve mükemmel değil...

Mükemmeli aramak başlı başına aradığını bulamamaktır zaten.

Önemli olan çiçeklerin köklerine gizlenmiş yılanlara rağmen

Bahçeni koruyabilmektir hayat.

Can suyunu eksik etmeden dikenini ile sevebilmektir gülü.

Seviyor, sevmiyor fallarına heba etmemektir papatyaları.

Hayat; mücadelene, çabalarına göre güzellik sunar...

Belki bir gün ellerinle büyüttüğün çiçeklerin arasında

Tahmin edemeyeceğin mükâfatlar yaşayacaksın, kim bilir?

Sabır, inancın kuşkusuz en vazgeçilmez temeliyse eğer.

Sabretmeliyiz, inanarak sabretmeliyiz ki mükâfatlanalım.

SON SÖZÜM

Bu sefer kesmeyeceğim saçlarımı,
Kırmayacağım törpülenmiş tırnaklarımı.
Solgun benzimi görmemek için aynalara bakmadığım günlere inat,
Daha çok bakacağım...
Buğulu gözlerimden kaçmayacağım.
Yüzleşeceğim, içimde kopan fırtınalara hesap soracağım.
Silkeleyeceğim kalbimi, içinde sen kalmayıncaya dek.
Tüm sevgi tozlarını çırpacağım pencerelerimden.
Yakmayacağım sana dair içimde umut ışıklarını.
Kör kuyunun zifiri karanlığı korkutsa da beni,
Mum dahi barındırmayacağım yanı başımda.
Yok öyle canımı yakmalar, acıtmalar, yaralarımı kanatmalar.
Yok öyle bir gelmeler bir yok olup gitmeler.
Bir ben buradayım demeler, bir sırta kadem çekmeler.
İçimde sana dair ne kırgınlık, ne kızgınlık barındırmıyorum artık.
Küsmüyorum kendime
Canımı canımdan alan sevgine söylenmiyorum artık.
Nedeni, niçini, nasılı sormuyor, sorgulamıyorum,
Beni ne için bu kadar perişan ettiğini.
Koca koca çırpınışlarımı en büyük sessizliklere emanet ediyorum.

Söyleyemediğim her kelimeyi içimde açtığım mezara gömüyorum.

İstemiyorum artık senli hiç bir hayali, hafızamdan silinip git istiyorum.

Hani hep söyledim ya sana

Allah, bana senden başkasını hayal ettirmesin, diye.

Ben duama sahip çıkacağım,

Ama senin için bir daha böyle dua eden hiç olmasın.

KIRMADIM

Ben öyle kimseye çelme takmadım,

Kırılısam da kıran olmadım,

İyi iken ne konuştuysak o an'da kaldı her şey.

Kimsenin sırrını açığa vurmadım,

Kötülük düşünülse de kötü düşünmedim,

Çok canım yansa da ah etmedim hiç.

Çünkü ahımın bir insana tutması bile kahreder beni.

Geriye dönüp baktığımda keşke şunu demeseydim pişmanlığım hiç olmadı.

Buna rağmen, benden yardım istense koşan oldum.

Hiç yüze vurmadım, utandırmadım.

RUHUNU SEV...

Zor imtihanlar insanoğluna

Kolaylık kapılarının aralandığının habercisi.

Belli ki şafak çok yakın,

Belli ki ufuk göğü delip zuhur edecek yorgun kalplere...

Gecenin sessizliğini dinlerken hudutsuz,

Duru dualar edelim birbirimize...

Bak!

Zifiri denizlerin köpükleri dalga dalga kıyılara vuruyor.

Yağmur daha hüzünlü yağıyor şimdilerde.

Yapraklar mevsimine küsmüşçesine salınıyor dallarından.

Daralıyor güller açması gereken kalpler,

Kan ağlıyor.

Uzun uzun sohbetler edelim göğe karşı.

En çok da yarınlara dua edelim,

Kirletilmeye yüz turmuş zamana inat masmavi gökyüzü dileyelim.

Kapa gözlerini güzel insan,

Önce ruhunu severek başla duaya,

Ellerini sev, yanaklarını okşa, sırtını sıvazla...

Çatallanmış sesini, titreyen ellerini, akan gözyaşını sev...

Dua dua konuş, yoktan var edip kâinatı yaratan yaratana

Karınca'nın ayak sesini duyan Rabbimin

Dualarını işittiğini unutma...

OLMALIYDI

Pencerelerin perdeleri ılık esen rüzgârla uçuşmalıydı,

Göğü delen yağmurlar yağmalıydı,

Yalınayak koşmalıydık, soluk soluğa.

Gökkuşağı bulutların arasında renk paleti olmalı,

Güneşe değen yağmurlar yüzümüze vurmalıydı...

Perdelerimizi fırtınalar uçurdu.

Göğü delen yağmurlar şimşeklere karıştı.

Renk paletine bulutların karası bulaştı.

Güneş yerini geceye bıraktı.

Bütün bunlar,

Sevilmeyi deli divane gibi arzulayan inanlar,

Sevmeyi kimseye layık görmeyerek başardı.

“Görmek için göz yetmezdi. Göğüs kafesinin sol yanındaki kalp, sadece kan pompalasin diye yaratılmış olamaz.”

YAPRAK KURUSU

Yaprak kurusu günler

Yerini yalnız dallara bırakırken,

Beyaza boyarken yeşilini

Tane tane süzülüşünü izliyorum kar'ın.

Acelesiz, aheste süzülürken kar,

Toprağın suya kanışını seyrediyorum...

Sonra...

Mevsimlerinde hayat gibi oluşu aklıma geliyor.

O ayaz vurmadañ,

O zemheride donmadan,

Geliyor bahar...

“Kaybetmekten korkup her şeyin elinden kayıp gidişine şahit olan insan, bir daha kaybetmekten korkacak kadar hiçbir şeyi sahiplenmez. Bilir ki kaybetme korkusu olan hiçbir şey, ona ait değildir.”

BİR YER VAR

Bir yer var,

Elimi uzatsam erişeceğim kadar yakın,

Ama uzanamadığım...

İssız ormanlar var,

Yosun kokusu sinmiş adalar.

Kıyıya vuran dalgaların köpükleri

Ayakucum kadar yakın...

Bir yer var,

Çok gitmek istediğim.

Yokuşları, virajları olan,

Engibeli fakat sonu ferah...

Bir yer var,

Hayal edilemeyecek kadar iç ısıtan,

Gitmek istediğim,

Hiç gitmediğim...

Bir yer var.

Elimi uzatsam erişecek kadar yakın,

Hiç bilmediğim ama

Çok özlediğim...

“Sevmenin de bir sebebi olmalı. Ben senin aklıma gelişini bile sevdim.”

“Hayat, okyanusun içinde kulaç atmaya benzer, sormaz yüzme bilip bilmediğini. Yaşamak için sen öğrenirsin yüzmeyi...”

KENDİNDEN BAŞLA

İnsanın vicdanı rahat olduğu zaman, zor olan her şey bir anda kolaylaşıyor sanki. Tüm çabaların, tüm emeklerin, tüm sabredişlerin seni hayal kırıklığına uğrattığı zaman sanki hiçbir şey eskisi gibi olmayacakmış gibi geliyor ilk başlarda. Evet, hiçbir şey eskisi gibi olmuyor. Çok şeye şahit olmuş, çok şey öğrenmiş, çok şeyi hayatına rehber edinmiş bambaşka bir insan olarak devam ediyorsun yoluna.

Ben bu yüzden geçmişin unutulmamasından yanayım. Ne zaman acı bir tecrübe olarak bakmaktan çıkıp ne kadar mücadeleci bir ruha sahip olduğumu fark ettiğim an bir tebessüm oluşuyor yüzümde.

Sahiplendiğiniz her şey gibi vazgeçişleriniz de olacak hayatta. Önemli olan kırmadan, dökmeden, geriye dönüp baktığında hayal kırıklarından çok teşekkür etmesini bilmeli insan. Sana mücadele eden bir yanın olduğunu öğrettiği için.

İnsanlar bazen uğruna savaştıklarının nazarında bir şey ifade etmiyor olduğu fark ettiği zaman büyük yıkımlar yaşıyor. Bu ilk başlarda çok yerinde bir his olsa da sana herkesten önce kendine değer vermen gerektiğini öğretiyor aslında. İnsanın önceliğinin kendisi olması gerektiğini, her şeyin bir gün yerini bulacağını fakat kaybettiği kendisi ise eğer telafisi olmayan kaybın da kendisi olduğu idrakine varıyor.

Kendini sevmeli insan, inan bana bunu senin kadar hiç kimse yapmayacak... Sevmekten ve mücadele etmekten korkma ama bu kez, kendinden başla...

SON SÖZ

Yıllar boyu süren ciddi bir emek ve özveri ile sizlere sunmuş olduğum kitabıma son verirken büyük bir mutluluk ve gurur yaşıyorum. Eserimin hazırlanmasında bendenize yardımlarını esirgemeyen ve beni daima teşvik eden Metin Ataman Hoca'ma, Kadir Türkoğlu Hoca'ma, Zeynep Ürün Hanım'a sonsuz şükranlarımı arz ederim.

Sevmeler Bilmeden Olur kitabımın sosyal medya çalışmalarını yürüten fotoğraf editörümüz Gülay Kayaalp Hanım'a; video, fotoğraf ve içerik üretici editörümüz Samet Zor Bey'e göstermiş oldukları özveri ve desteklerinden ötürü de hassaten teşekkürü borç bilirim.

KAPAK ARKASI

Görmek için kalp yetmezdi. Göğüs kafesinin sol yanındaki kalp, sadece kan pompalasin diye yaratılmış olamazdı...

Kâinatın da tıpkı bizler gibi nazenin bir kalbi ve düzenli bir kalp atışı var. Benim dünya penceresinin pervazında hep saksı çiçekleri var. Mor, sarı, kırmızı, beyaz... İsimleri farklı olsa da, saksı çiçeklerime yakışan en güzel isim, *umut*.

Bir cenderedir hayat, içinde yüzmeye çalıştığımız okyanus. Kimi zaman zirveye tırmanmaya çalıştığın bir dağ, yemyeşil gül bahçesi... Kimi zaman kurak bir avuç toprak... Dışarıdan bakılınca parıltılı, içine daldıkça darboğaz hayat...

Her insanı yaradanın emaneti, saklı bir cevher addedip dinlemek, anlattıklarına kulak vermek gerek. Ölümle yaşam arasında sıkışmış zaman diliminde, geçip göçen hayatımızda belki de en çok dinlemeyi öğrenmemiz, sevmemiz gerekliydi.

Güzel sevin!

Olduğu gibi, değişmeden, değiştirmeden.

Doğruları kadar hatalarını da sevin.

Sevinçleri kadar kızgınlıklarını da sevin...

Her şeyden önce kalıplaştırmadan,

O, olduğu için sevin...

Gözyaşını sevin, kahkahasını sevdiğiniz kadar.

Telaşını sevin, sakinliği kadar.

Olmasını istediğiniz gibi değil, olduğu gibi sevin...

“Sevmenin de bir sebebi olmalıydı. Ben, senin aklıma gelişini bile sevdim”